

დანიელის წიგნი — ას მესამე

წინასწარმეტყველების გახსნა: წინასწარმეტყველურ ჩარჩოთა სამმაგი გამოყენების გაგება

Jeff Pippenger
2024-02-29

ჩვენ განვიხილავდით წინასწარმეტყველების სამმაგ გამოყენებას. ამას ვაკეთებთ იმ მიზნისთვის, რათა დავადგინოთ, რომ როდესაც უფალმა დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი გახსნა 1989 წელს, „აღსასრულის ჟამს“, საბჭოთა კავშირის დაშლისას, წარმოიშვა „ცოდნის მატება“, რომელსაც ღმერთის ხალხის ის თაობა უნდა გამოეცადა.

და მან თქვა: წადი, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დახშულია და დაბეჭდილია აღსასრულის დრომდე. მრავალნი განიწმინდებიან, განითვითებიან და გამოიცდებიან; ხოლო უღვთონი უღვთოდვე მოიქცევიან; და ვერავინ უღვთოთაგან გაიგებს; ხოლო გონიერნი გაიგებენ. დანიელი 12:9, 10.

როდესაც იუდას ტომის ლომი რომელიმე ჭეშმარიტებას ხსნის ბეჭედს, სატანა მოქმედებს, რათა შეეწინააღმდეგოს ამ უწყებას. წინააღმდეგობამ, რომელიც დანიელის მეთერთმეტე თავის იმ საბოლოო მუხლებში გამოცხადებული ჭეშმარიტებების წინააღმდეგ იქნა გაწეული, აიძულა ამ მუხლებთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებების უფრო ღრმა გამოკვლევა, რათა არ დამყარებულიყო იმ ცდომილებათა წინააღმდეგ განწმედილი დაცვა, რომლებიც შემოთავაზებულ იქნა გამოცხადებული ჭეშმარიტებების დასაზღვრევად. ერთ-ერთი პრინციპი, რომელიც იმ დავის მიმდინარეობისას გამოაშკარავდა, იყო წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენება. იგი თავდაპირველად იქნა ამოცნობილი იმ აუცილებლობასთან დაკავშირებით, რომ მართებულად გაგვეგო, რას წარმოადგენდა დანიელის წიგნში „მუდმივი“ (წარმართობა), და ასევე სწორი ისტორია, რომელიც „მუდმივის მოცილებასთან“ იყო დაკავშირებული (ახ. წ. 508).

სამ გამაპარტახებელ ძალათა აღიარება, როგორც წინასწარმეტყველების ჩარჩო, — რაც პარალელურად შეესაბამებოდა მილერიტულ წინასწარმეტყველების ჩარჩოს, როგორც პირველ ორ გამაპარტახებელ ძალას, ხოლო მილერიტულმა განსაზღვრებამ „ყოველდღიურისა“, როგორც წარმართობისა, წარმოადგინა ისტორია, რომელიც თანხვედრაში იყო დანიელის მეთერთმეტე თავის უკანასკნელ ექვს მუხლთან, როგორც და უაითმა თქვა, რომ უნდა ყოფილიყო. ამგვარად, 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, გაუხსნელი ცოდნის წინააღმდეგობამ წარმოშვა უფრო დიდი ნათელი, რადგან ცოდნა გამრავლდა, და მან აგრეთვე განსაზღვრა მესამე ანგელოზის მოძრაობისათვის სპეციფიკური წესები, რომლებიც პარალელურად შეესაბამებოდა გარკვეული წინასწარმეტყველური წესების განვითარებას, რომლებიც უილიამ მილერის მიერ შეკრებილი და გამოყენებული იყო პირველი ანგელოზის მოძრაობაში.

ჩვენ განვიხილეთ სამი რომის სამმაგი გამოყენება, ბაბილონის სამი დაცემა და სამი ელია და ახლა ვეხებით იმ სამ მაცნეს, რომლებიც ამზადებენ გზას ალექსანდრიის მაცნისათვის. ჩვენ დავადგინეთ მჭიდრო გადაფარვა და პარალელი სამ რომსა და ბაბილონის სამ დაცემას შორის, და ასევე მჭიდრო პარალელი სამ ელიასა და იმ სამ მაცნეს შორის, რომლებიც გზას ამზადებენ. უკანასკნელ დღეებში უილიამ მილერი და Future for America ორივე წარმოადგენენ როგორც მესამე ელიას, ასევე მესამე მაცნეს, რომელიც გზას ამზადებს. იესო ყოველთვის ასახავს რაიმეს დასასრულს რაიმეს დასაწყისით, და პირველი ანგელოზის მოძრაობა პარალელურია მესამე ანგელოზის მოძრაობასთან.

ღმერთმა გამოცხადების 14-ე თავის უწყებებს წინასწარმეტყველების რიგში მათი ადგილი მიუჩინა, და მათი მოქმედება არ უნდა შეწყდეს ამ მიწიერი ისტორიის დასასრულამდე. პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებანი კვლავაც ჭეშმარიტებაა ამ დროისთვის და პარალელურად უნდა წარიმართოს იმასთან, რაც ამას მოჰყვება. მესამე ანგელოზი თავის გაფრთხილებას დიდი ხმით აცხადებს. „ამის შემდეგ,“ თქვა იოანემ, „ვიხილე ზეციდან ჩამომავალი სხვა ანგელოზი, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა, და დედამიწა განათდა მისი დიდებით.“ ამ განათებაში სამივე უწყების ნათელია შეერთებული.“ The 1888 Materials, 803, 804.

პირველი და მეორე ანგელოზების მოძრაობას უილიამ მილერი ხელმძღვანელობდა. და უაითი მილერს „რჩეულ მაცნეს“ უწოდებს.

„უილიამ მილერი არღვევდა სატანის სამეფოს, და მთავარ მტერს განზრახული ჰქონდა არა მხოლოდ გზას გადაეღო ამ უწყების ზემოქმედებისთვის, არამედ თავად მაცნეც დაეღუპა.“ Spirit of Prophecy, ტომი 4, 219.

იგი ასევე მიუთითებს, რომ მილერი წინასახედ წარმოდგენილი იყო როგორც ელიათი, ისე იოანე ნათლისმცემლით.

„ათასობით ადამიანი მიიყვანეს იქამდე, რომ მიეღოთ უილიამ მილერის მიერ ქადაგებული ჭეშმარიტება, და ღვთის მსახურები აღდგინებულ იქნენ ელიას სულითა და ძალით, რათა ეუწყებინათ ეს უწყება. როგორც იესოს წინამორბედი იოანე, ამ საზეიმო უწყების მქადაგებელნი თავს მოვალედ გრძნობდნენ, რომ ცული დაედოთ ხის ფესვთან და მოუწოდებოდნენ ადამიანებს, გამოეღოთ სინანულისათვის შესაფერისი ნაყოფი.“ Early Writings, 233.

იოანე ნათლისმცემელი, რომელიც იესოს მიხედვით მეორე ელია იყო, ასევე იყო პირველი მაცნე, რომელსაც ევალეობდა გზის გამზადება ალექსანდრიის მაცნისათვის. ამიტომ აშკარაა, რომ მესამე ანგელოზის მოძრაობას ეყოლება „რჩეული მაცნე“. ეს მაცნე წინასწარ იყო სახედ წარმოდგენილი ელიათი, იოანე ნათლისმცემლითა და უილიამ მილერით. მილერთან ერთად ეს ორი რჩეული მაცნე წარმოადგენენ გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზის მოძრაობის დასაწყისსა და დასასრულს; და ამით ისინი ერთად წარმოადგენენ როგორც მესამე ელიას, ასევე მესამე მაცნესაც, რომელსაც ევალეობა გზის გამზადება ალექსანდრიის მაცნისათვის.

დასაწყისისა თუ დასასრულის რჩეული მაცნის უწყების უარყოფა სიკვდილია, ხოლო Future for America-ს უწყება დაფუძნებულია „სტრიქონი სტრიქონზე“ წინასწარმეტყველურ გამოყენებაზე, რაც გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიას წარმოადგენს. „სტრიქონი სტრიქონზე“-ს გამოყენებით დგინდება, რომ მილერიტული მოძრაობა Future for America-ს მოძრაობის ტიპი იყო. მილერიტული ისტორიის ერთ-ერთი სასიგნალო ნიშანია უილიამ მილერი, „რჩეული მაცნე“. ამ სასიგნალო ნიშნის უარყოფა ნიშნავს უწყების უარყოფას; ამგვარად, ადვენტიზმის დასაწყისითა და დასასრულით დგინდება, რომ მაცნის უარყოფა ასევე უწყების უარყოფაა, რადგან უწყება რჩეულ მაცნეს ასახელებს. ამიტომ, უწყების უარყოფა ნიშნავს მაცნის უარყოფას და პირიქით. მოცეკვავის გარეშე ცეკვა არ არსებობს.

„მე მიბრუნებით მიმანიშნეს ქრისტეს პირველი მოსვლის გამოცხადებაზე. იოანე იგზავნა ელიას სულითა და ძალით, რათა იესოსთვის გზა მოემზადებინა. ისინი, ვინც იოანეს მოწმობა უარყვეს, ვერ ისარგებლეს იესოს მოძღვრებით. მათი წინააღმდეგობა იმ უწყების მიმართ, რომელიც მის მოსვლას წინასწარმეტყველებდა, იმ მდგომარეობაში აყენებდა მათ, რომ ვეღარ შეძლებდნენ ადვილად მიეღოთ უძლიერესი მტკიცებულება იმისა, რომ იგი იყო მესია. სატანამ ისინი, ვინც იოანეს უწყება უარყვეს, კიდევ უფრო შორს წაიყვანა — იქამდე, რომ ქრისტეს უარყვეს და ჯვარს აცვეს. ამით მათ საკუთარი თავი იმ მდგომარეობაში ჩააყენეს, სადაც ვეღარ მიიღებდნენ კურთხევას ორმოცდამეათე დღის დღეს, რომელიც ასწავლიდა მათ ზეციური საწმიდრისკენ მიმავალ გზას. ტაძრის კრეტსაბმელის გახევამ აჩვენა, რომ იუდეველთა მსხვერპლნი და წესჩვეულებანი უკვე აღარ იქნებოდა მიღებული. დიადი მსხვერპლი უკვე შეწირული იყო და მიღებულიც, ხოლო სულიწმიდამ, რომელიც ორმოცდამეათე დღის დღეს გარდამოვიდა, მოწაფეთა გონება მიწიერი საწმიდრიდან ზეციურისკენ გადაიტანა, სადაც იესო თავისი საკუთარი სისხლით შევიდა, რათა თავის მოწაფეებს თავისი შერიგების სიკეთენი გადმოეფინა. მაგრამ იუდეველები სრულ სიბნელეში დარჩნენ. მათ დაკარგეს მთელი ის ნათელი, რომელიც შეიძლებოდა ჰქონოდათ ხსნის გეგმის შესახებ, და კვლავაც ენდობოდნენ თავიანთ უსარგებლო მსხვერპლსა და შესაწირავებს. ზეციურმა საწმიდარმა მიწიერის ადგილი დაიკავა, თუმცა მათ ამ ცვლილების შესახებ არაფერი იცოდნენ. ამიტომაც მათ არ შეეძლოთ ესარგებლათ ქრისტეს შუამდგომლობით წმიდა ადგილზე.“

„ბევრი შიშით შეჰყურებს იუდეველთა ქცევას ქრისტეს უარყოფასა და ჯვარცმაში; და როდესაც ისინი კითხულობენ მისი სამარცხვინო შეურაცხყოფის ისტორიას, ჰგონიან, რომ უყვართ იგი და არ უარყოფდნენ მას, როგორც პეტრემ უარყო, ან არ აცვამდნენ ჯვარზე, როგორც იუდეველებმა აცვეს. მაგრამ ღმერთმა, რომელიც ყველას გულს კითხულობს, გამოსაცდელად მოიყვანა ის სიყვარული იესოსადმი, რომელსაც ისინი ამტკიცებდნენ, რომ გრძნობდნენ. მთელი ზეცა უდიდესი ინტერესით აკვირდებოდა პირველი ანგელოზის უწყების მიღებას. მაგრამ ბევრმა, ვინც თავს იესოს მოყვარულად აცხადებდა და ცრემლებს ღვრიდა, როდესაც ჯვრის ამბავს კითხულობდა, მისი მოსვლის სასიხარულო ცნობა დასცინა. ნაცვლად იმისა, რომ სიხარულით მიეღოთ ეს უწყება, გამოაცხადეს, რომ იგი სიცრუე იყო. მათ შეიძულეს ისინი, ვისაც უყვარდა მისი გამოჩინება, და ეკლესიებიდან განდევნეს.

მათ, ვინც უარყვეს პირველი უწყება, სარგებელი ვერ მიიღეს მეორისაგან; ვერც შუაღამის ძახილით ისარგებლეს, რომელიც მათ უნდა მოემზადებინა, რათა რწმენით იესოსთან ერთად შესულიყვნენ ზეციური საწმიდარის უწმინდეს ადგილას. და რადგან უარყვეს ეს ორი წინამორბედი უწყება, ისე დააბნელეს თავიანთი გონება, რომ ვერავითარ ნათელს ვეღარ ხედავენ მესამე ანგელოზის უწყებაში, რომელიც უჩვენებს გზას უწმინდეს ადგილისკენ. მე ვიხილე, რომ როგორც იუდეველებმა აცვეს ჯვარზე იესო, ასევე ნომინალურმა ეკლესიებმა ჯვარს აცვეს ეს უწყებანი, და ამიტომ მათ არა აქვთ ცოდნა უწმინდესში მიმავალი გზის შესახებ, და ვერც იქ იესოს შუამდგომლობით მიიღებენ სარგებელს. იუდეველთა მსგავსად, რომლებიც თავიანთ უსარგებლო მსხვერპლს სწირავდნენ, ისინიც აღავლენენ თავიანთ უსარგებლო ლოცვებს იმ განყოფილებისადმი, რომელიც იესომ დატოვა; ხოლო სატანა, მოტყუებით კმაყოფილი, ირგებს რელიგიურ სახეს და ამ მქადაგებელ ქრისტიანთა გონებას თავისკენ წარმართავს, მოქმედებს რა თავისი ძალით, თავისი ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, რათა თავის მახეში მტკიცედ მოაქციოს ისინი.“ ადრეული ნაწერები, 259–261.

ისინი, „რომლებმაც უარყვეს იოანეს მოწმობა, იესოს მოძღვრებით სარგებლობა ვერ მიიღეს“, ხოლო ისინი, „რომლებმაც უარყვეს პირველი უწყება, მეორით ვერ ისარგებლეს; არც შუაღამის ძახილით უსარგებლიათ.“ იოანეს მსახურება წინ უძღოდა ქრისტეს ნათლობას, რომელმაც ამის შემდეგ მალევე, თავისი მსახურების დასაწყისში, განწმინდა ტაძარი. მილერის მსახურებამ მოამზადა გზა, რათა ქრისტეს განეწმინდა ლევის ძენი, როდესაც იგი მოულოდნელად მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ამ ორი მოწმის რომელიმე შემთხვევაში, გზის გამმზადებელი მაცნის უარყოფა სიკვდილს უტოლდება.

განწმენდა და განსუფთავება, რომელიც ქრისტემ აღასრულა აღთქმის მაცნის სახით თავის მსახურებაში, მიზნად ისახავდა ისეთი ხალხის აღზრდას, რომელიც აღასრულებდა ხსნის უწყების ქვეყნისთვის მიტანას. ეს საქმე სრულდება იმ დროითი პერიოდის წინ, რომელიც აღნიშნავს იმ ჟამს, როდესაც აღმსრულებელი სამსჯავრო იწყება. იერუსალიმის განადგურება მოწაფეთა ისტორიაში წარმოადგენს აღმსრულებელ სამსჯავროს, ხოლო ადვენტიზმმა ზურგი აქცია თავის პასუხისმგებლობას, რომ ეს საქმე აღესრულებინა; თუმცა უფალი ცდილობდა მათ შეკრებას. მან თავისი ხალხი წარმართა, რომ გამოეცათ 1850 წლის სქემა, როგორც იმ უწყების გრაფიკული გამოსახულება, რომლის მიტანაც მათ ქვეყნისთვის შეეძლოთ.

„არ იყო ღვთის ნება, რომ ისრაელს ორმოცი წელი ეხეტიალა უდაბნოში; მას სურდა, ისინი პირდაპირ ქანაანის ქვეყანაში მიეყვანა და იქ დაემკვიდრებინა, როგორც წმიდა, ბედნიერი ერი. მაგრამ „ვერ შევიდნენ ურწმუნოების გამო“. ებრაელთა 3:19. მათი განდგომილებისა და განდგომის გამო ისინი უდაბნოში დაიღუპნენ, და სხვები აღდგინდნენ, რათა აღთქმულ ქვეყანაში შესულიყვნენ. ამგვარადვე, არ იყო ღვთის ნება, რომ ქრისტეს მოსვლა ასე დიდხანს დაგვიანებულიყო და მისი ხალხი ამდენი წელი დარჩენილიყო ცოდვისა და მწუხარების ამ სამყაროში. მაგრამ ურწმუნოებამ ისინი ღმერთს დააშორა. რადგან უარი თქვეს იმ საქმის შესრულებაზე, რომელიც მან მათ დააკისრა, სხვები აღდგინდნენ, რათა უწყება

ექადაგათ. მსოფლიოსადმი წყალობით, იესო აყოვნებს თავის მოსვლას, რათა ცოდვილებს ჰქონდეთ შესაძლებლობა, მოისმინონ გაფრთხილება და მასში იპოვონ თავშესაფარი, ვიდრე ღვთის რისხვა გადმოიღვრებოდეს.“ The Great Controversy, 458.

ადვენტიზმს მხოლოდ მტკიცედ რომ შეენარჩუნებინა თავისი რწმენა, „მათი საქმე დასრულებული იქნებოდა.“

„ადვენტიტებს, 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების შემდეგ, მტკიცედ რომ შეენარჩუნებინათ თავიანთი რწმენა და ერთსულოვნად გაჰყოლოდნენ ღვთის განგების გახსნილ გზას, მიეღოთ მესამე ანგელოზის უწყება და სულიწმიდის ძალით ექადაგათ იგი მსოფლიოსათვის, იხილავდნენ ღვთის ხსნას; უფალი ძლიერად იმოქმედებდა მათ ძალისხმევასთან ერთად, საქმე უკვე დასრულებული იქნებოდა, და ქრისტე ამ დრომდე მოვიდოდა, რათა თავისი ხალხი მიეღო მათ საზღაურზე. მაგრამ ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში, რომელიც იმედგაცრუებას მოჰყვა, მრავალმა ადვენტმორწმუნემ უარი თქვა თავის რწმენაზე.... ამგვარად საქმე შეფერხდა, და ქვეყნიერება წყვდიადში დარჩა. ადვენტიტთა მთელი სხეული ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენაზე რომ გაერთიანებულიყო, რაოდენ სხვაგვარი იქნებოდა ჩვენი ისტორია!“ Evangelism, 695.

1844 წლის გაზაფხულზე აღთქმის მაცნემ განწმინდა მილერიტთა მოძრაობა, ხოლო შემდეგ, შემოდგომაზე, მოიტანა მესამე ანგელოზის უწყება. მილერმა, მისმა უწყებამ და მოძრაობამ, რომელსაც იგი წარმოადგენდა, აღასრულა ათი ქალწულის იგავი. ექსეტერის, ნიუ-ჰემფშირის ბანაკ-შეკრებაზე მოვიდა შუალამის ძახილის უწყება, და ორ მოკლე თვეში გამოჩნდა, რომელ ქალწულებს ჰქონდათ ზეთი. ეს ორი კლასი გაცხადდა, და მესამე ანგელოზი მოვიდა თავის ხელში ისეთი უწყებით, რომელიც უნდა შეექამათ, მაგრამ ბრძენმა ქალწულებმა „დათმეს თავიანთი რწმენა“ „ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდში.“

„ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდი“ წარმოდგენილი იყო მოწაფეებით მისი სიკვდილის ჟამს, მაგრამ მესამე დღეს მან თავის მოწაფეებს თავისი აღდგომის უწყების გახსნა დაუწყო, და მათ „არ დათმეს თავიანთი რწმენა“. ეჭვისა და გაურკვევლობის პერიოდი პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებათა მოძრაობის ბრძენ ქალწულთათვის გაგრძელდა დაახლოებით სამი წლის განმავლობაში, რის შემდეგაც უფალმა დას უაითს გაუმჟღავნა, რომ მან კვლავ გაიწოდა ხელი თავისი ხალხის ნატამალის შესაკრებად. მან წარუძღვა თავის ხალხს, დაეწყოთ თავიანთი საგამომცემლო საქმე და შეექმნათ აბაკუმის მეორე დაფა, მაგრამ „ადვენტიტ მორწმუნეთაგან მრავალმა დათმო თავისი რწმენა.... ამგვარად საქმე შეფერხდა და წუთისოფელი სიბზნელში დარჩა.“

1849 წელს, უილიამ მილერი, პირველი და მეორე ანგელოზის უწყების რჩეული მაცნე, განისვენა. 1844 წლის 22 ოქტომბრის ბრძენი ქალწულები რომ „მტკიცედ დასდგომოდნენ თავიანთ რწმენას და ერთსულოვნად გაჰყოლოდნენ ღვთის განგებულების გახსნილ გზას“, უფალი აღადგენდა სხვა მაცნეს ელიას სულითა და ძალით. ამის ნაცვლად, „ქრისტეს მოსვლა“ „დაყოვნდა და მისი ხალხი“, „ამავე წესით“,

ძველი ისრაელის მსგავსად, „დარჩებოდა“ „მრავალ წელს ცოდვისა და მწუხარების ამ სამყაროში.“

1863 წლის აჯანყებიდან ას ოცდაექვსი წლის შემდეგ, უფალმა აღადგინა მესამე ანგელოზის რჩეული მაცნე. მისი საქმე იყო, ერთი მხრივ, მოემზადებინა გზა ალთქმის მაცნესათვის, რათა მან მოულოდნელად მოვიდეს თავის ტაძარში და შევიდეს ალთქმით ურთიერთობაში ას ორმოცდაათ ათასთან საგამომძიებლო სამსჯავროს დასკვნით სცენებში; ხოლო, მეორე მხრივ, წარედგინა უწყება, რომელიც უპირისპირდება ახაბის, იზებელისა და მისი წინასწარმეტყველების სამმაგ კავშირს აღმასრულებელი სამსჯავროს პერიოდში, რომელიც იწყება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონით.

გზის გამამზადებელი მესამე მაცნე წარმოადგენს საქმეს, უწყებას, მაცნეს და მოძრაობას გამომძიებელი სამსჯავროს დასკვნით სცენებში. მესამე ელია წარმოადგენს საქმეს, უწყებას, მაცნეს და მოძრაობას აღმასრულებელი სამსჯავროს დასკვნით სცენებში. გზის გამამზადებელი მაცნის უწყება და ელიას უწყება არის გამოცხადების მერვედან მეთერთმეტე თავების სამი ვაისაგან მესამის უწყება.

იმ ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია გზის გამამზადებელი მაცნის მიერ, მესამე ვაის უწყება წარმოადგენს იმ საყვირს, რომელიც ლაოდიკიურ ადვენტიზმს მოუწოდებს: „იყიდე ჩემგან ცეცხლში გამოხდილი ოქრო, რათა გამდიდრდე; და თეთრი სამოსი, რათა შეიმოსო და არ გამოჩნდეს შენი სიშიშვლის სირცხვილი; და იცხე თვალებზე თვალის მალამო, რათა ხედავდე.“ ეს არის ღვთის სიყვარულის უწყება, რომელიც ღვთის ხალხს მათ ურჯულოებებს უჩვენებს, ვინაიდან „ვინც კი“ უყვარს, მათ „ამხილებს და სჯის.“ ეს არის ქრისტეს სიმაღლის უწყება, რომელიც ადამიანებს მოუწოდებს მიიღონ მისი ხასიათი, რომელიც ცხადდება იმ დროის პერიოდში, როდესაც ალთქმის მაცნე ასრულებს სულის ტაძრის განწმენდის საქმეს; ამიტომაც იგი მოუწოდებს მათ, ვინც უყვარს, გამოავლინონ მისი ხასიათი და იყვნენ „გულმოდგინენი, მამ, და მოინანიეთ,“ რადგან იგი „იმ“ განგებულებითი პერიოდის „კართან“ არის, რომელიც მადლის ჟამის დახურვას წარმოადგენს, სადაც იგი ლაოდიკიურ ადვენტიზმს „თავისი“ „პირიდან ამოანთხევს.“ ეს განგებულებითი „კარი“ არის ის კარი, რომელსაც იგი „აღებს და ვერავინ დახურავს; ხურავს და ვერავინ აღებს.“

არსებობს მოჩვენებითი წინააღმდეგობა, რომელიც „ხაზი ხაზზე“ პრინციპის გამოყენებით წყდება, თუმცა მრავალმა შესაძლოა ეს მოჩვენებითი წინააღმდეგობაც კი ვერ შეამჩნიოს. როდესაც იგი წყდება, მეტი სიცხადე ემატება საგამომძიებო სამსჯავროდან აღმასრულებელ სამსჯავროზე გადასვლას, რომელიც მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს ხდება. იგი წყდება იმით, რომ ორმოცდაათობა შეესაბამება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს. რათა საბოლოოდ დავასრულოთ ჩვენი განხილვა მესამე მაცნის შესახებ, რომელიც საგამომძიებო სამსჯავროში გზის განმამზადებელ სიმბოლოდ გვევლინება, განსხვავებით მესამე ელიასგან, რომელიც აღმასრულებელი სამსჯავროს სიმბოლოა, ჩვენ შევხებით ამ მოჩვენებით წინააღმდეგობას.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

ანგელოზი, რომელიც ერთიანდება მესამე ანგელოზის უწყების გამოცხადებაში, უნდა გაანათოს მთელი დედამიწა თავისი დიდებით. აქ წინასწარმეტყველურად არის ნაუწყები მსოფლიო მასშტაბისა და უჩვეულო ძალის საქმე. 1840–44 წლების ადვენტური მოძრაობა იყო ღვთის ძალის დიდებული გამოვლინება; პირველი ანგელოზის უწყება მიიტანეს მსოფლიოს ყოველ მისიონერულ სადგურზე, და ზოგიერთ ქვეყანაში აღიძრა უდიდესი რელიგიური ინტერესი, როგორც მეთექვსმეტე საუკუნის რეფორმაციის შემდეგ არც ერთ ქვეყანაში არ ყოფილა ხილული; მაგრამ ყოველივე ამას გადააჭარბებს ის ძლევამოსილი მოძრაობა, რომელიც აღიმართება მესამე ანგელოზის უკანასკნელი გაფრთხილების ქვეშ.

საქმე მსგავსი იქნება ორმოცდამეათე დღისას აღსრულებულისა. როგორც „პირველი წვიმა“ იქნა მოცემული, წმიდა სულის გარდამოსვლაში სახარების დასაწყისში, რათა გამოეწვია ძვირფასი თესლის აღმოცენება, ასევე „უკანასკნელი წვიმა“ მიეცემა მის დასასრულს სამკისის დასამწიფებლად. „მაშინ შევიცნობთ, თუ უფლის შესაცნობად მივსდევთ: მისი გამოსვლა განწესებულია, ვითარცა განთიადი; და მოვა ჩვენთან, ვითარცა წვიმა, ვითარცა გვიანი და ადრეული წვიმა ქვეყანაზე.“ ოსია 6:3. „იხარებდით, სიონის ძენო, და იხარეთ უფალში, თქვენს ღმერთში; რადგან მოგვით ადრეული წვიმა ჯეროვნად, და მოგივლენთ წვიმას, ადრეულ წვიმას და გვიან წვიმას.“ იოელი 2:23. „უკანასკნელ დღეებში, ამბობს ღმერთი, მოვფენ ჩემს სულს ყოველ ხორციელზე.“ „და იქნება: ყოველი, ვინც მოუხმობს უფლის სახელს, ცხონდება.“ საქმეები 2:17, 21.

„სახარების დიადი საქმე არ უნდა დასრულდეს ღვთის ძალის იმაზე ნაკლები გამოვლინებით, ვიდრე მის დასაწყისს ახასიათებდა. წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც აღსრულდა სახარების დასაწყისში ადრეული წვიმის გადმოღვრაში, კვლავ უნდა აღსრულდეს მისი დასასრულისას გვიანდელ წვიმაში. აქ არის „გამოცოცხლების ჟამნი“, რომელთაც მოციქული პეტრე მოელოდა, როცა თქვა: „მოინანიეთ, მამასადამე, და მოიქეცით, რათა წაიშალოს თქვენი ცოდვები, როცა მოვა გამოცოცხლების ჟამნი უფლის თანდასწრებიდან; და მან მოავლინოს იესო.“ საქმეები 3:19, 20.“ დიადი ბრძოლა, 611.